

ЩЕ З БІЛЬШИМ НАТХНЕННЯМ

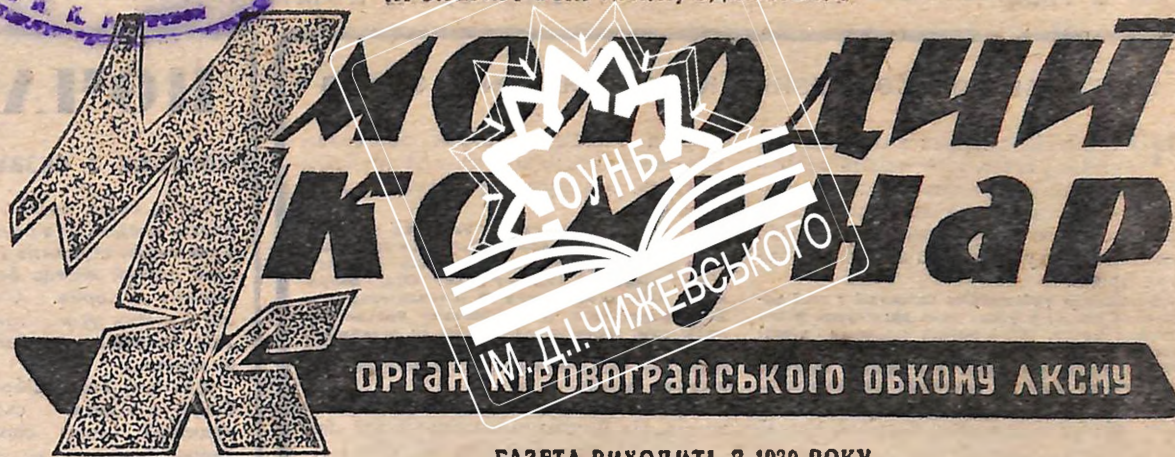
Напружений ритм чотирьох років достроково привів до фінішу трудівників цеху № 8 заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР міста Світловодська: вони вже звітували про виконання соціалістичних зобов'язань дев'ятої п'ятирічки в цілому.

Вагомий внесок у визначне досягнення усіх робітників зробили й комсомольці, яких працює в цеху понад 50. Серед кращих слід назвати комсомольсько-молодіжні

бригади по обробці злитків Тамари Крамаренко та плавильників Валерія Поліщука. Семеро спілчан представлені до нагородження знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки».

А тепер, у відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, колектив цеху № 8 бере підвищені соціалістичні зобов'язання на завершальний, 1975 рік.

А. МИХАЙЛІВ,
м. Світловодськ.

ОРГАН М. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 4 (1952).

ЧЕТВЕР, 9 січня 1975 року

Ціна 2 коп.

ВНЕСЕМО ГІДНИЙ ВКЛАД У БОРОТЬБУ
ЗА УСПІШНЕ ВИКОНАННЯ ПЛАНІВ ПАРТІЇ!

Обов'язок комуністів і комсомольців — йти на чолі змагання, бути його надихаючою і організуючою силою, показувати приклад високої свідомості і творчої активності у виробничому і громадському житті.

(Із Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу).

С УБОТНОГО і недільного дня на виробничих ділянках, які не припинили роботи у вихідні, тут же, біля верстатів, конвеєрів, ліній, у виробничих цехах і майстернях, у червоних кутках, відбулися мітинги, на яких трудівники — і серед них молода зміна — сказали своє щире трудівницьке слово про заклик, який пролунав у Зверненні Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

І представник його величності робітничого класу із флагом машинобудівної промисловості області орденоносного заводу «Червона зірка» молодий ливарник Л. Демченко, як і його ровесник з Кіровоградського олійнокомбінату електрик І. Завгородній, і доярка-третисичниця з колгоспу імені Леніна Долінського району Світлана Григор, і пілот цивільної авіації з Кіровоградського аеропорту Б. Хоменко — всі у ці перші нам'ятні дні року приймали слова Звернення як конкретне керівництво до колективної і особистої дії. Приймали серцем і без пиших слів, а більше — по діловому, відразу — з практичним прицілом: а що я, що мій колектив зробить уже сьогодні, завтра, в найближчі місяці, щоб конкретно справу слідкувати головному лозунгові завершального року п'ятирічки: ДАТИ ПРОДУКЦІЇ БІЛЬШЕ, КРАЩОЇ ЯКОСТІ, З МЕНШИМИ ЗАТРАТАМИ.

НАДИХАЄ
СЛОВО ПАРТІЇ

І це вірно. Бо саме ділову, практичну відповідь передбачає Звернення. Тому схвалюючи, даючи високу оцінку цьому важливому політичному документу, в якому радянська молодь бачить нове свідчення турботи партії про виконання накреслених ХХІV з'їзду КПРС, про досягнення дальших успіхів у комуністичному будівництві, юнаки і дівчата Кіровоградщини беруть сьогодні на себе відповідальні зобов'язання використати всі резерви для підвищення продуктивності праці на кожному робочому місці.

Дороговказ, дайні паргією, — вірний і ясний: «Центральний Комітет КПРС звертається до вас, юнаки і дівчата: будьте гідною зміною старших поколінь, продовжувачами їх героїчних справ і традицій. Наполегливо і вперто оволодівайте знаннями, ознаменуйте завершальний рік п'ятирічки ударною працею; внесіть гідний вклад у всенародну боротьбу за успішне виконання планів Комуністичної партії!».

Прості слова, але зміст їх вагомий. Цим змістом заповнюються наші трудові будні, щоденна твоя праця, ровеснику, а значить, — твоє життя. Тому, яка велика відповідальність лягає сьогодні на комсомольські комітети, первинні організації, комсомольський актив, які повинні донести слово партії, той їх простий, але великий зміст до кожного юнака і дівчини. Тож про це наголошує Постанова Центрального Комітету Компартії України «Про організаційно-політичну роботу в зв'язку із Зверненням Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу», виклад якої опубліковано днями в пресі. Здійснення організаційних і масово-політичних заходів, підкреслюється в Постанові, необхідно зосередити безпосередньо в колективах. Ми повинні добиватися, щоб найактивніша участь комсомольців і молоді області в боротьбі за виконання і перевиконання п'ятирічного плану стала глибоко внутрішньою, особистою потребою кожного молодого трудівника.

Ініці в комсомольсько-молодіжних колективах — бригадах, ділянках, на фермах — у відповідь на Звернення прийматися напружені соціалістичні зобов'язання, зустрічні плани. Задання комітету комсомолу, первинних організацій ці в якому разі не допустити у цій справі формалізму. Слід уникати, з одного боку, непотрібної парадності, з другого, зводити все, щоб зобов'язання звучали урочистою трудовою клятвою перед товаришами по роботі, мали під собою реальну практичну основу, опиралися на досвід.

Такий досвід — поруч. Сьогодні «Молодий комсомолец» публікує поздравлення комсомольсько-молодіжній бригаді ливарників-червонозорівців Івана Іванова, яка виконала п'ятирічку. А ось підсумки роботи передових молодих доярко-третисичниць Ольги Козаченко з Олександрівського, Любоми Шиндіюк з Малинівського, Валентини Славетинської з Новоукраїнського районів, які самовідданою працею довели, що слово «Третисичниця» для них — перейдений рубіж, 4000—4500 кілограмів молока на корову! Чи не славна це перемога!

Саме на такий досвід слід рівняти всю трудівничу зміну, коли ми закликаємо сьогодні комсомольців і молодь корисною справою у виконанні планів п'ятирічки відповісти на заклик партії, сили свої молоді віддати розвитку рідної Вітчизни.

РУБІЖ П'ЯТИРІЧКИ ПРОЙДЕНО!

ТЕЛЕГРАМА

ЛИВАРНИЙ ЦЕХ СІРОГО ЧАВУНУ
ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА»,
КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНІЯ БРИГАДИ
ФОРМУВАЛЬНИКІВ ІВАНА ІВАНОВА

Щиро здоровлю всіх членів колективу, який щойно ралортував про виконання п'ятирічного плану. Вже давно із задоволенням слідкую за трудовим суперництвом передових комсомольсько-молодіжних колективів, яке сприяє розгортанню масового руху за дострокове виконання виробничих планів дев'ятої

п'ятирічки. Кожен день нового, 1975 року називає імена тих, хто не шкодує вміня й сил для досягнення високих результатів у праці.

Ви, десятеро формувальників комсомольсько-молодіжної, знову взяли підвищені соціалістичні зобов'язання — добитись виконання плану п'ятого, завершального до 58-ї річниці Жовтня.

Тож зичу вам творчості й патхнення у славних здобутках на майбутнє. Вірю, що на Звернення Центрального Комітету КПРС ви відповісте ударною працею і своїм прикладом запалите на трудові звитяги багато колективів.

О. КОШУРКО,

Герой Соціалістичної Праці, наставник молоді.

ДВА РОКИ ПРАЦЮЄ НА ТРАКТОРІ В КОЛГОСПІ «УКРАЇНА» ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО РАЙОНУ НАДІЯ ДУБОВИК. ДОСВІД РОБОТИ У МОЛОДОГО МЕХАНІЗАТОРА ЩЕ НЕВЕЛИКИЙ, ТА ВЕЛИКЕ БАЖАННЯ НЕ ВІДСТАВАТИ ВІД ІМЕННИТИХ. НА 1975 РІК У ВІДПОВІДЬ НА ЗВЕРНЕННЯ ЦК КПРС ДО ПАРТІЇ, ДО РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ ВОНА ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЯ ВИРОБНИТИ 1160 ГЕКТАРІВ УМОВНОЇ ОРАНКИ, ЗЕКОНОМИТИ НА РЕМОНТІ 73 КАРБОВАНЦІ, ЗАОЩАДИТИ 550 КІЛОГРАМІВ ПАЛЬНОГО.

Фото М. ПАЛЬЧИКА.

ЩЕДРИЙ УЖИНОК

З молодими хліборобами Леонідом Назаруком, Віктором Колісником, Дмитром Кульжиком, Віктором Бобухом, Миколою Копанем часто зустрічаюся на полі. Знаю, що для кожного з них, мої ровесників, велике щастя вирощувати хліб, робити ниву щедрою.

25 600 тонн зерна — таке п'ятирічне завдання, а на хлібоприймальний пункт господарство вже відправило 28 446.

Ще величніші плани на майбутнє. Обговорюючи

Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, хлібороби господарства вирішили завершальний рік п'ятирічки зробити роком ударної праці.

Г. КУМΠΑН,
тракторист радгоспу
«Маріампільський»
Петрівського району.

Вимога дня

Людно було того дня на молочнотоварній фермі колгоспу імені Мічуріна. Сюди зішлись не тільки працівники ферми, а й багато інших колгоспників господарства. Тут відбувся мітинг, на якому обговорювалось Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу.

Мова йшла про плани розвитку колгоспу в завершальному році дев'ятої п'ятирічки. Так, приміром, комсомолка Валентина Бутурліна говорила про те, що з цього року вона бере зобов'язання подолати третисичний рубіж по надоях молока.

«П'ятиріччя — ударний фініш», — під таким лозунгом працюватиме молодь господарства в цьому році.

В. СЕРЕДА,
завідуючий відділом
комсомольських
організацій Новомиро-
ротського РК ЛКСМУ.

ВАГОМІ ПЛАНИ ЗАВЕРШАЛЬНОГО

4 січня у клубі заводу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району відбувся багатолінійний мітинг, на якому цукровики обговорили Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу.

Мітинг відкрив голова заводу профспілки П. П. Коваль. Він надав слово секретареві парткому комбінату В. Ф. Пустовому, який розповів про трудові здобутки колективу заводу, про плани цукровиків на завершальний рік п'ятирічки.

Гаряче схвалюючи Звернення, від імені робітників цукроприсочного цеху виступили начальник зміни Г. Д. Іваненко, оператор О. В. Дмитрієв, від імені цук-

рофаїнадного цеху — робітниця Г. С. Шумейко.

Схвалюючи політику Комуністичної партії, діяльність ЦК КПРС, трудівники заводу визначили рубіжі завершального року п'ятирічки, переглянули свої соціалістичні зобов'язання.

Вони зобов'язалися достроково, до 5 грудня 1975 року виконати річний план реалізації продукції, додатково виробити 1800 тонн цукру-піску з цукрових буряків, 10 000 тонн цукру-піску з цукрової тростини та 3 тисячі тонн рафінаду.

П'ятирічний план реалізації продукції колектив заводу зобов'язався виконати до 1 липня.

На мітингу виступив перший секретар райкому партії С. Х. Тараненко.

Готуємось до Всесоюзних комсомольських зборів

ЧИ МОЖНА зупинити колісницю часу? Безумовно, ні — навіть філософи вимушені погодитися з цим. Але при скорювати час суб'єктивно, навіть випереджати його — привілей людини. Хіба не доказ тому факт: п'ятиріччю — за три роки!

В кожному робітничому колективі є свої чарівники праці, у руках яких виспівують різні, оживає мейс. 1975-й робить тільки перші кроки, а у них на виробничих календарях уже 1976, і навіть 1977 роки. Але кожен окремий випадок не перешкоджає новому хвилюванню.

Найвищою нагородою за працю є, мабуть, відчуття перемоги, нелегкої, взятої

широкою гласністю. «Екран змагання», який висвітлював хід справ за трудовий тиждень, регулярно інформував про переможців.

Без молоді у нас справа на заводі не обходиться. При цьому прослідковується така пажлива риса — робітничу свідомість юнаків і дівчат зростає з кожним днем. Ось, наприклад, колективна бригада В. Степаненка та В. Євсавченка, де в основному працює молодь, самі запропонували, щоб їм підвищили норму виробітку. Тут ми бачимо саме ту грань, де праця переростає із необхідності у життєву потребу.

Новий, 1975-й вносить корективи в життя. На Всесоюзні комсомольські збори «Батьківщині, партії — ударна праця, висока якість роботи, відмінне навчання!» заводська молодь принесе

переможний трудовий рапорт та плани на майбутнє. Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу глибоко схвилювало робітників заводу. На мітингу, присвяченому обговоренню Звернення ЦК КПРС вирішили, план завершального року п'ятиріччя виконати до 24 грудня, п'ятиріччя — закінчити до 105-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, виготовити продукції понад план на суму один мільйон карбованців.

Відповідаючи на Звернення ЦК КПРС, молодь заводу памітила зробити свій комсомольський внесок у всенародне піднесення боротьби за дострокове завершення дев'ятої п'ятиріччя. Вирішили провести ударні вахти: «30-річчю Перемоги — 30 ударних днів» до дня народження В. І. Леніна — «П'ятиріччя — ударну працю!». Запропонували зібрати літературу для БАМу. Зробимо і це. Тож на Всесоюзні комсомольські збори «Батьківщині, партії — ударна праця, висока якість роботи, відмінне навчання» комсомольці йдуть глибоко усвідомлюючи вагу відповідальності, до якої зобов'язують розгортання соціалістичного змагання за дострокове виконання дев'ятої п'ятиріччя та обмін комсомольських документів. Не викликає сумніву, що новорічна ялинка 1976 року у нас теж горітиме задовго до Новоріччя.

Л. ЗУБОВНИК,

слюсар-складальник комсомольсько-молодіжної дільниці імені Миколи Островського Кіровоградського дослідного заводу особливого конструкторського бюро засобів вимірювання мас.

У нас канікули

...І ОЖИЛИ МИНУЛІ ДНІ

В залі — старшокласники місцевої десятирічки, їх батьки. На сцені, за столом президії — ветерани війни. Зблискують на грудях ордени, медалі. Яскравіють на столі жовті квіти.

Затамувавши подих, слухали одностельчани розповіді кавалера двох орденів Слави, відважного розвідника К. М. Яшенка, кавалера ордена Червоного Прапора А. П. Поправченка, кавалера ордена Слави І. Г. Щербак. І під дією їх слів в залі сільського Будинку культури ніби оживали епізоди далеких фронтів днів. Засніжений блокований Ленінград... Вогняний Сандомирський плацдарм... Бої за місто-герой Керч... В розповідях ветеранів знову оживили ті кірощі, які полягли смертю хоробрих, захищаючи Вітчизну. Кулеметник Дмитро Коростієнко, Женя Білоус, Павло Довгань...

Зворушливо теплими були й слова тих, хто не зміг вийти. За відвоюваний мир, за щасливе життя

дякували солдатам Вітчизняної десятикласник Юрій Складенко, піонер Станіслав Дорохтей. Голова виконкому сільської Ради М. М. Яшенко привітав ветеранів з наближенням свята — 30-річчям Перемоги над німецьким фашизмом, подякував їм за ратний і трудовий подвиг.

На закінчення вечора було переглянуто кінофільм «В бій ідуть тільки «старіки»».

М. КОРИННИЙ,
директор Кіровоградської СШ Маловисківського району.

ПОЧАЛИ З П'ЯТИРОК

Репортаж з екзаменаційної сесії

Сесія, сесія, сесія... Це слово владно увірвалося в лексикон студентів і віднині довгий місяць бентежитиме їх серця. А поки що початок усіх тривоги, усіх хвилювань — перші екзамени...

Для тих, хто зібрався біля п'ятдесяти сьомої аудиторії, вони справді перші. Звичайно, якщо не рахувати вступних. Аналітичну геометрію складають першокурсники фізико-математичного факультету з групи «А». Як завжди, найтривожніша пора — чекання екзаменатора. Гарячково гортаються конспекти, підручники. І який же екзамен без порад?

Якщо хочеш отримати п'ятірку, поклади в правий черешок п'ятикопійкову монету, — майже по секрету доводять жартома хтось з довідників. — Двері до аудиторії відкривай лівою рукою, нти починай з лівої ноги, білет бері праворуч...

А ось і викладач. На порозі першої добродішності. Ще мить — і заступокіла крейда — дошок. Підготовка. Тут, в тиші аудиторії, швидко вгадується, ніж чується стривожений гомін за дверима. Які блясті витягли? Які питання?

Перша відповідь — і перша п'ятірка. Микола Панасенко не приховує задоволення, розглядаючи оцінку в записці. Так би до кінця! Що ж, успіху тобі, хлопче!

Перший захід можна назвати адміністративним.

В аудиторії і комсорт курсу Людмила Шияненко, і профорг Тетяна Громова, і староста — Микола Панасенко. Всі вони подали хороший приклад. В їх записках лиш «відмінно» та «добре». Можливо саме тому і група, відчуваючи впевненість у своїх силах, вдало пододала перший бар'єр. З 14 екзаменів — 4 «п'ятірки», 7 «четвірок» і 3 «трійки». Та-а-а, для першого курсу — це результат!

Зі мною повністю погоджується і екзаменатор — Володимир Миколайович Євладенко.

Справді, результат хороший. Навіть такі студенти, які на атестації мали двійки, сьогодні отримали тверде «задовільно». До речі, про нововведення в інституті — атестацію. Особисто я вважаю, що вона стала вагомою причиною успіху. Допомогли також і хороша робота академсектору комітету комсомолу, і громадського деканату.

Людно і білих сорок шостой аудиторії. Тут студенти першого курсу групи «Г» складають алгебру декану факультету Івану Пилиповичу Галіжелі. На порозі з'являється друге дівчатко. Обличчя сяють, значить оцінки — відмінні. Знайомимось.

Галина Черпівська. — Як екзамен? Чи сподівалася отримати те, що зараз в записці?

— Особисто я знала, що відповім на «відмінно» або «добре», — відповідає Тетяна. — Атестацію склала добре, залік отримала автоматично, всі незрозумілості з'ясувала на консультації. Але все ж хвилювалась, коли зайшла до аудиторії. Проте тільки слотачку. Потім зосередилася, а результат ви знаєте...

— Я теж отримала «відмінно», — ділиться радістю Галина. — Для мене ця оцінка особливо важлива, бо ж далася нелегко. На перших порах не все виходило. Навіть під час першої атестації отримала «незадовільно». Потім були комсомольські збори, на яких розглядали причини дійок. Я пообіцяла, що виправлюсь. Як бачите, слова дотримала.

І в цілому результат у групі хороший: дві «п'ятірки», дев'ять «четвірок», п'ять «трійок». І знову жодного «хвоста». Чудовий початок!

Перші екзамени, перші хвилювання... А попереду — місяць сесії. За цей період в інституті 75 академічних груп складуть 342 заліки і 249 екзаменів, що ж давньому студентському звичаю лишається побажати: Ні пуху, вам, ні пера!

Н. ВАРАКУТА,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Рік тому комсомолец Василь Красота повернувся з лав Радянської Армії до колгоспу імені Леніна Вільшанського району. Нині він працює токарем, бореться за звання ударника комуністичної праці.

На фото: комсомолец колгоспу імені Леніна Вільшанського району Василь КРАСОТА.

Фото М. СМАГІЛЕНКА.

Літературно-мистецький клуб «Грона»

ЗАДУШЕВНІ і трепетні звуки співали у надвечірній тиші раптово. Зринувши в центрі селища, вони неслись лагідною хвилею аж сюди, до берегів Синюхи. Крилатим птахом здіймались у високість, заворожуючи подихом любові і ніжності. А потім була бурхлива темця. Дзвінка і бентежна, радісна і величава.

— Чайковський! Ці дивні, зупинившись біля музичної школи, задухались. А черв'яки піднялися. Ного палиці торкались класичні фортепіано, по-рух голови тавіли, пілі музиканти дригнували цілий оркестром.

Нарешті пауза. За цю знову еда-рили акорди. Тільки мелодія пелі-дома ще нікому. І слова пісні:

Викреште міст-Червону зорю, Струнко!

Салют подаєм Гайдару! На тому ж тиждень новий піонерський марш розучували в

Будинку піонерів. Директор Вільшанської музичної школи Олександр Іванов подарував його учням в перші дні Нового року. Місцевий поет Микола Солодченко, ще раз переглянувши текст пісні, запропонував її редакції районної газети. А Олександр хотів, щоб цю мелодію почули і в Олександрії, в школі, де він навчався. Він думав про те, що скажуть про неї і його наставники з Кіровоградського музичного училища. Якої думки про марш Олег Панасович Смолянський?

Друзі заспокоювали: — Якщо діти в такому захопленні, значить пісня має право на існування...

НІ, ЦЕ буз не перший твір самодіяльного композитора. «Піонерская походная» видру-

кувана в «Зірці», «Вершники» та «Ятрань — красуне» в обласних газетах. Але Олександр чекає оцінки вимогливого слухача, досвідченого музикознавця.

І знову робота над партитурою. В Миколі Солодченка просять нових віршів:

— Я хочу написати для агітбригади районного Будинку культури. То треба щось про наш край.

І той приносить вірш про степівчанку.

Стань, кохана край поля І мене озони: «Можна й тут, серед степу, Відкривати острови».

Дочитусь останні рядки, а руки самодіяльного композитора вже знову на клавішах.

— Полтвони, Миколо, присів. — Морем не маримо, Де не ступи — Мареву, мареву Рідних степів...

Невдовзі агітбригада їхала в село Добре. Катерина Бондар

ДЕ СИНЮХИ КРАСА...

Розповіді про самодіяльних митців

і Василь Бобров виконували нову пісню Іванова.

З баяном вийшов на імпро-візовану сцену і сам Олександр. Знову над полем ковилились мелодії його пісень — про обеліск пам'яті, про матір, яка й понині чекає сина з далеких доріг війни.

Справжнім випробуванням для Олександра були його виступи під час обласного фестивалю комсомольської пісні «Ім'я Леніна — в серці кожного», присвяченого 50-річчю присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна. Журі високо оцінило доробок самодіяльного композитора — Олександр Іванов повернувся у Вільшанку з першим призом...

ІДЕ ВІН В Добрянку, Плосько-Забузьке, Станкувате.

Зустрічається з старожилками, гуртківцями місцевих клубів. Олександр цікавиться народними обрядовими співанками, записує їх.

Нові пісні він хоче створити до 30-річчя Перемоги. Разом з Миколою Солодченком Олександр Іванов присвистує їх героям-землякам, визволителям Вільшанки.

І знову до берегів тихої Синюхи котяться урочиста хвиля мелодій: Вдаєш глянці, бачиш — Палають вогні, Хлопчик-Кибиличий Летить на коні...

І повняються тремтливі голоси, тужавіють дзвінками розколисаними струнами, мовби живлющими струмками після весняної повені багатіс грайли-ва ріка.

Пісню співають юні ленінці.

М. ВІНЦЕВІЙ,
с. Вільшанка.

День планети • В країнах соціалізму • Твій ровесник за рубежом • Шалений світ

Тисячі листів надіслали італійські діти в редакцію газети «Паезе сера». Всі вони адресовані «Новому року». Щиро вірячи, що їх листи дійдуть до адресата, діти звертаються з проханням виконати їх найпотамніші бажання. Іноді ці прохання курйозні. «Я ще дуже маленький, а хочу стати таким же дорослим, як мій батько, щоб командувати мамою», — пише, наприклад, семирічний Мас-сімо Консіліо. Але частіше листи по-дорослому серйозні і відбивають проблеми, які хвилюють дорослих. «Я б хотів, щоб

МРІЇ
МАЛЕНЬКИХ
ІТАЛІЙЦІВ

більше не було державних переворотів і не відбирали пенсії у 80-річних», — пише «Новому року» 9-річний Вальтер Пасколутті.

Слово «криза», яке в Італії повторюється зараз частіше інших, прийшло і в дитячі листи. «Що таке криза? — питає 9-річна Клелія Рокі. — Коли я прошу батьків купити мені теплі чобітки або пальто, або іграшку, вони кажуть: «Залиш нас в спокої, зараз криза».

Багато маленьких італійців з дитинства знають, що таке голод, злидні, безробіття, еміграція. Десятирічний Луїс Чарфі прохає, щоб його батькові підвищили зарплату. «Мій тато м'ясець», — пише він, — дуже мало заробляє і не може купити ні свинини, ні яловичини. А нас в сім'ї вісім чоловіків». Тереза Джордано (8 років) ще більш лаконічно заявляє «Новому року» про своє бажання: «Я б хотіла, щоб ціни на м'ясо не підвищувалися, тому що воно мені дуже подобається».

У нашому селі залишилися лише жінки, старі і діти, тому що всі чоловіки стали емігрантами, — скаржиться 10-річний Антонелло Ферраро, який навіряд чи покладає на Новий рік великі надії. — Я хочу, щоб в Італії з'явилася, нарешті, робота, і чоловіки змогли б повернутися в спустошені села».

В новорічних дитячих листах, наївних і серйозних, смішних і сумних, часто піднімаються гострі соціальні проблеми. «Я б хотів, щоб Новий рік приніс хоч трохи грошей в мою школу, тоді нам не доводиться залишатися вдома через те, що в школі обвалилася стеля», — прохає один із школярів.

Про школу маленьких італійців пишуть багато. «Наша школа дуже стара, і всі парти поламани, — гворить в листі групи школярів з селища Чатра-ро. — Коли йде дощ, вода проходить в приміщення. В школі є миші, які гризуть зошити. Слава богу, наша вчителька їх не боїться. У нас немає туалету, і ми повинні бігати надвір. У нас немає води, і ми ходимо, щоб напиться до синьйори Феломене. В школу ходять собаки, коти і кури. Перед школою живуть дві свині і осел. І весь запах від них потрапляє до нас. Заняття у нас сумісні, за партами сидять учні 3-го, 4-го, 5-го класів. Щороку змінюється вчитель. А потім, якщо ми переходимо в старші класи міської школи, викладачі кричать, що ми кретини і називають нас «ослами». Наші батьки кажуть, що у нас, селянок, завжди так було і завжди так буде, але ми не хочемо цьому вірити і хочемо справжню, красиву школу».

«Мені дуже боляче, що діти вмирають з голоду», — пише 8-річна Мануела Росс, — я пішла б до синьйорів, відняла б у них гроші і віддала б їх бідним, які вмирають від голоду. Хотіла б я подивитися, що будуть робити ці синьйори, коли стануть бідними. «Я хочу, щоб мій тато не ставав багатим, а то він стане жадібним, а мені цього не хочеться, — ділиться з «Новим роком» 10-річна Антонелла Аванцоліні».

Чим же порадує маленьких італійців Новий рік? Чи здійсняться хоча б частинка їх бажань?

Л. АЛЕКСАНДРОВА,
Рим.

СТОЛИЦЯ УГОРСЬКОЇ НАРОДНОЇ
РЕСПУБЛІКИ МІСТО БУДАПЕШТ.

Фото АПН.

СТАТТЯ,
ІНФОРМАЦІЯ,
КОМЕНТАР

◆ Народна Республіка Болгарія: робітничі традиції міцніють

◆ Куба: перемога над віковою неосвіченістю.

◆ «Я не хочу, щоб мій батько був багатим». ◆ Листи італійських дітей «Новому року».

◆ Якою побачив Москву американець?

◆ Швеція: товариство «Ми не палимо».

ЗА МАТЕРІАЛАМИ ТАРСІ АПН

ПЛАНЕТА „МК“

„ПРОЧИТАТИ
В 2082 РОЦІ...“

На туристських маршрутах Болгарії біля Старої Планини лежить Слівен — місто машинобудівників і текстильників. В числі передових підприємств, які сьогодні мліють його трудову славу, обов'язково називають текстильний комбінат імені Георгія Димитрова.

...Ветеран комбінату інженер Продан Тодоров згадує, як в 1943 році після націоналізації промисловості декілька невеликих фабрик було вирішено перетворити з часом в текстильний комбінат.

— Ми почали реконструкцію виробництва, одержали з Радянського Союзу нові машини. За чверть віку наше підприємство стало найкрупнішим в окрузі. Зараз на новому етапі його розвитку став до ладу завод синтетичного волокна. Будемо ткацький цех, який буде найкрупнішим в Болгарії.

На міжнародному ярмарку в Пловдиві зразки мисової продукції комбінату одержали відмінну атестацію. Тканина «Чавдар» відзначена золотим медаллю, «Явір» — призом «Золоті руки». Тканина для пальто одержала вищу державну оцінку — Знак якості. В минуло-

му році була випущена ціла текстильна річка — довжиною більш як 7 мільйонів метрів.

Часто на комбінат приїжджають делегати з Радянського Союзу. Влітку тут зустрічалися з Костромі — знатну придану Героя Соціалістичної Праці Валентину Плетісєву і її подруг. Болгарські колеги розповіли своїм друзям про те, що вже в серпні виконали річний план по виробництву валової продукції, підвищенню продуктивності праці, зниженню собівартості.

Тканини комбінату користуються великим попитом у братніх соціалістичних країнах. Їх купують також на Заході — в Англії, Франції, Данії.

...При вході до адміністративного будинку привертає увагу мармурова плита, на ній золотомі слова: «Майбутнім поколінням текстильників. Прочитати в 2082 році».

— Наша робітниця заповіла нащадкам, — пексив директор підприємства Герой Соціалістичної Праці ПРБ Драгія Куртев, — ті, хто буде тут працювати, в день 200-річчя з дня народження Георгія Димитрова відкриють ставену амплуа, яка знаходиться за плитою, і дізнаються, як ми працювали, які завдання вирішували, до чого прагнули. Нашадки прочитають і наш наказ, про зміст якого можна сказати коротко: свято бережіть традиції робітничих поколінь!

А. КАЗЮКОВ.

Софія.

МАНУЕЛЬ З ОСТРОВА СВОБОДИ

«Ти можеш стати учителем. Вступай до педагогічного заgonу імені Мануеля Доменече!» Платки з таким закликом, зверненим до старшокласників, всюди можна побачити на Кубі.

... В 1961 році, коли на острові Свободи широко розгорнулася кампанія по боротьбі з неписьменністю, 16-річний школяр Мануель став одним із членів бригади, що навчали грамоті дорослих і дітей у віддалених районах країни. Він відправився в гори Ескамбрай, щоб навчити селян читати і писати, і поселення в будинку старого селянина Педро Лангигуд. Залишалося зовсім небагато часу до того дня, коли весь острів

повинен був бути проголошений «територією», на якій ліквідовано неписьменність. У все нових і нових гірських поселеннях, на заводах в містах майоріло червоне знамено — символ перемоги, одержаної кубинською революцією над ніколи неосвіченістю, в якій тримали народ реакційні правителі.

В листопаді, коли Мануель вів заняття з Педро і його сином, в село наскочила банда контрреволюціонерів. Вони піддали Мануеля звірячим катуванням. Потім бандити повісили Мануеля і старого селянина Педро Лангигуд на фрамбайні — розлогому де-

реві, що яскраво палахкотіло оранжевими тропічними квітами... Звістка про розправу рознеслася по острову. Тисячі юнаків і дівчат вирішили продовжувати справу, за яку віддав життя Мануель.

Щороку на річницю його похорон в селі, що загубилося в Ескамбрай, збираються тисячі молодих педагогів. Вони урочисто клянуться бути вірними справі революції, бути такими ж стійкими і хоробрими, як Мануель.

Ного внесок в розвиток освіти на Кубі важко переоцінити. Після перемоги революції в країні швидко росте число

учнів. Тільки в цьому році в початкових школах за парти сіло близько двох мільйонів кубинських дітей. В дію щороку вступають десятки нових шкіл. Все це призвело до того, що в багатьох навчальних закладах не вистачає вчителів.

І тоді в школу йдуть ті, хто на своїй блакитній формі гордо носить емблему загону імені Мануеля Аскунсе Доменече. Молодь продовжує славі традиції перших педагогів-добровольців соціалістичної Куби, що перетворили республіку в єдину країну загальної грамотності в Латинській Америці.

Г. ПЕТРОВ.

Гавана.

„Нам
в Москві
подобається“

Звичайна нью-йоркська сценка: черга в касу на стоянці автомашин, котрі в центрі міста можна залишити лише за плату на визначених ділянках. І коштів це дуже дорого. Чоловік в черзі переді мною раптом говорить кассирозі не про те, що в нього занадто багато беруть, або про те, що дуже поспішає і просить швидше забезпечити його, а про те, що тільки-но прилетів з Москви і що там дуже добре, зовсім не так, як інколи пишуть в американських газетах.

Я зацікавився і починаю розпитувати. Виявляється, бізнесмен з дружиною купили тур подивитися на російську зиму. Боліли трішки, як би чого не трапилось. І от власник тури сміється над своїми побояваннями.

— Я тепер раджу усім друзям: їдьте, подивіться. Якщо не побачиш власними очима, то й не уявиш, настільки гарна Москва. Чисті вулиці, і до речі, немає цих жахливих обоів, закованих платних стоянок. Я дуже радий, що відносини між нашими країнами поліпшуються.

«Турботи»
Ніка Морроу

Мільйонер Нік Морроу, котрий збагатився на торгівлі зрідженим газом, скаржиться на складний час, як між іншим й інші його співвітчизники. Тільки скарги у них різні. Морроу, наприклад, дуже турбується про фарфоровий сервіз з 225 предметів, вартість якого близько півсотні тисяч доларів. Оскільки сервіз дорогий, доводиться побоюватися грабіжників, тримати його в сейфі, а то й в банку.

Ного турботи стали відомі в окрузі. Читач надіслав листа в місцеву газету. «Приємно усвідомлювати, що в момент, коли інші діти повинні розшукати їжу в баках для відходів, знаходяться люди, котрі жартуючи віддають 48 тисяч доларів за тарілки, які вони повинні берегти в банківському сейфі».

Г. ГЕРАСИМОВ.
Нью-Йорк.

КИДАЙТЕ ПАЛІТИ

В один із вихідних днів мешканці Стокгольму з інтересом спостерігали за веселим змаганням на центральній площі столиці. В супроводі музики, пісень та жартів зята курці і ті, хто не палить, змагалися у перетягуванні каната. Перемогли — останні. Різні змагання між курцями і не курцями були в цей день організовані на інших площах міста. Їх ініціатор — товариство «Висир» (що в перекладі на російську мову означає «Ми не палимо»).

В Швеції виникло і все більше поширюється рух за відмову від куріння, особливу увагу това-

риство «Ми не палимо» звертає на молодь. Газети публікують оголошення про заходи, що планують «Висир», висвітлюють, як вони проходять.

дають поради, як покіритися з шкідливою звичкою. Наслідки очевидні. Як повідомляють шведське радіо, кількість продажів у минулому році сигарет зменшилася на 14 процентів, порівнюючи з позаминулим. Звичайно, не виключено, що певну роль відіграло в цьому і деяке підвищення цін на тютюнові вироби.

Газета «Афтонбладет», відгукуючись на прохання бажаних кинути палити, дає рекомендації, як це зробити.

«Щоб кинути палити, — пише газета, — перш за все потрібно прийняти тверде рішення і після цього не брати в рот жодної цигарки. Краще за все вибрати для цього відпустку або інший порі-

вний короткий спокійний період життя. Потрібно намагатися переконати своїх друзів і знайомих не палити у вашій присутності, подати заохочення, що може нагадувати про куріння: цигарки, сигарети, трубки, попільнички. Звичайно, не бажано випити алкоголю, особливо в перші два місяці. Якщо дуже захочеться палити, газета рекомендує пити мінеральну воду або сік. Необхідно уникати вживання солодощів. Частіше гуляти на свіжому повітрі, особливо в лісі.

«Якщо ви захочете кинути палити, — зазначає «Афтонбладет», — наслідуйте цім порадам. Ви назавжди покіните з шкідливою звичкою. Переконайтеся, як приємно відчувати себе вольовою, незалежною від цигарки особою. Спробуйте! Успіху вам!».

В. ШВЕЦОВ.

Стокгольм.

Гвардійський дивізіон

Не лише полум'яним словом, але й бойовими справами політпрацівники завоювали собі авторитет і повагу. Разом з бійцями вони діяли всі незгоди суворой війни, разом з ними робили все, щоб швидше добити армію Паулюса. Це можна сказати про комісара полку гвардії майора А. І. Саєнка, про комісара 320 дивізіону гвардії капітана О. І. Тихонова, парторга І. С. Гутарова, про комісара батареї О. Т. Шульгу та багатьох інших політпрацівників. Олексій Тимофійович Шульга — мій земляк з Кіровоградщини. До війни працював у районній газеті, виступав з цікавими, змістовними кореспонденціями, статтями. А зараз, на війні, з такою ж пристрасною виступає перед гвардійцями, особистим прикладом і переконливим словом закликає їх нещадно бити ворога.

19 січня 1943 року. «Кілієць» стискується. З'явилися полонені. Листівки наші не допомогли, так «катуші» і гармати «загітували», як треба. Ідуть з піднятими руками, закутані у ковдри. І про що б їх не питали наші бійці — відповідають одне: «Гітлер капут...». Зрозуміли, нарешті.

Всі ці дні живемо під відкритим небом. А мороз, з вітер. Пробрає до кісток. В степу — ані кушечка. Земля промерзла більше, ніж на метр. І не те, щоб проземлянку, а навіть окопчик для прикриття від обстрілу важко було видобати. Але нічого, витримаємо. Труднощі на війні неможливі. Але бійці говорять: «Якщо нам важко, то й ворогу не легше». В таких умовах людина аналізує, чи так вона жила раніше, чи все робила як належить. Ось Василь Василенько каже: «Знищувавсь за дружиною Фросею. А бувало ж, лаяв її за це, даремно ображав. Як згадаю, аж боляче стає. Якщо повернуся з війни, Фросею моя любя, і слова поганого від мене не почуєш».

Так, війна змінювала людей, відсіюючи дрібне, напосне, другорядне і висвітлювала в людині все найкраще. Залишимося живими, повернемося додому, до мирної праці — і справи наші підуть ще краще, ніж до війни. Дожити б лише до цього щасливого дня. Але скільки боєвих друзів ми вже поховали. А попереду — бої і бої. Хоч ми і будемо в Берліні,

(Продовження. Поч. в номерах за 29 грудня 1974 р. та за 4, 7 січня 1975 р.).

І. БРАТЧЕНКО

але до цього ще дуже не близько. Але дійдемо до нього. Обов'язково. В цьому всіх нас ще раз переконає перемога, яку ось-ось ми святкуватимемо під Сталінградом.

28 січня 1943 року. Наш полк зосередився в районі Городища, підтримуючи 214 стрілецьку дивізію, брав участь в боях проти північного угруповання противника. Як повідомила розвідка, дуже успішними були залпи по районах тракторного заводу, заводів «Барикади», «Спінкатний».

В ці дні наші гвардійці стали своєрідними «дзотниками»: всі живуть у великих транспортних літаках, які залишили фашисти в спільному відступі з аеродрома, де тепер знаходиться вогнева наша 114 дивізія. В літаках встановлені пічки-«буржуйки». З нашої батареї лише двоє працюють в кабінеті бойової установи — командир гарматної обслуги М. М. Задасний і водій бойової машини М. В. Матвеев. Решта батареїців гріються біля пічки. Облягаючи ашпаша. Про щось замислився Ваня Малкін, вісімнадцятирічний хлопець з села Ісидель Горьківської області, хоробрий воїн, активний комсомолец. Хаміт Назаров, помітивши, що карабин у теплому приміщенні запотів, дістав ганчірку і ретельно його протирає. А ось Костянтин Негунцев, майстер на всі руки (до війни працював слюсарем на заводі в місті Кувшино Свердловської області, тепер — гарматний майстер) читає лист. І, покручуючи свої чапавські вуся, радісно посміхається. Я часто спостерігаю, як солдат читає лист з рідного дому. Спостерігаю, тому що мені ніхто не пише — мол рідна Кіровоградщина ще окупована ворогом. Хіба що зрідка приїде лист з фронтової газети «Красная Армия», куди я інколи надсилаю замітки про бойові справи друзів-однополчан. А зараз спостерігаю, як читає лист товариш. Він то хмурншає, то ледь посміхається, підморгує бровами, то заливається подиточому ширим сміхом, щось бурмочучи стіха. Та це і зрозуміло: на той же м. фронтівник, збудувавшись на своїм доміжках і тому найменша хороша звістка від рідних впливає у весь організм солдата і радість і енергію, надає сил в бою.

Відігрілись в літаку бійці. Мій кращий друг Ваня Лапов, вихованець білоруської комсомолії, заспівав:

Скільки лет ми пройдемо,
не забудет народ,
Как на Волге мы кровью
проливали...

Голос Лапова, приглушений, схвильований, підтримали Урусов, Денисов, Коваленко, Кунеев. Плавно тече пісня про те, що ми до перемоги прийдемо, сонце святоково нам посміхнеться, і на святі на тому про бескид заспіваємо, який ставлеми Сталінградом зветься.

31 січня 1943 року. Цікавий випадок трапився на нашій ділянці фронту. Кілька фашистських

транспортних літаків намагались пробитися до своїх оточених військ, щоб доставити їм боеприпаси і продовольство. Але наші зенітники відкрили такий вогонь, що літаки не змогли його перелетіти, і один з літаків скинув вантаж в нашої зоні. Він потрапив в табір німецьких військовополонених. А в них були ордени і залізні хрести, послані біснудатим фюрером для підтримки духу свого недовбитого війська. Сміху було — на весь фронт. Сміялись не тільки наші бійці, а й полонені гітлерівці, хоча їх сміх і був крізь сльози.

2 лютого 1943 року. Отже, найвеличнішу в світі битву ми виграли: вчора увечері дали останні залпи. Потім повідомили: фашисти капітулюють. Бійці обіймали один одного, цілували, поздоровлялись з великою перемогою. Відбувся мітинг. Говорили коротко. Та й про що говорити? Адже все не відбулося перед нашими очима, перемога робилась нашими руками. На мітингу згадали славних командирів — начальника штабу дивізіону капітана Дятлова, комісара дивізіону старшого політрука Тока, комбатів Соломко і Долгих, багатьох молодших командирів і бійців, яким не вдалось дожити до цього урочистого дня. Вони загинули, як герої, і їх імена ніколи не забудуться.

Залишені вогневі позиції. Прощай, рідна воляська земля, так щедра полита кров'ю твоїх синів. Ідимо в хутір Вертячий, де знаходяться наші тили. Пробитися важко, майже неможливо. Всі дороги забиті полоненими. Ідуть і йдуть без нічя. І на солдат не схожі: бруаки, зарослі, закутані в брудне драгтя. Виснажені до краю, але плетуться. Багато хто не може йти. Доволялись! От якби їх фюрера сюди, хай би подивився на своїх завоюваннях.

У Вертячі приїхали увечері. В хуторі немає жодного будинку — все спалене ворогом. Знайшлося лише декілька землянок. Всталося лише свої похідні пічки з німецьких бензинових баків, підкинули в них дровець. Стало тепло і навіть затишно. Друзі-вогневики пишуть листи додому. Суворі обличчя у них — від жорстокості війни. Ось Ваня Малкін. Ще вчора він боровся з шпигалками в школі, а сьогодні, залишивши клас, пішов на Вітчизняну війну. В нього рум'яне, як у дівчинки, обличчя. Сидить, пише і вигриє сльозу. Пишуть листи Вася Балабаєв, Ваня Матвеев, Петро Антоненко. А мені писати немає кому: рідна Україна окупована фашистами. Але я теж дістаю котелок, перевертаю його, затискую між колінами і починаю випускати останній під Сталінградом «Бойовий листок». Приємно його випускати. Рубрика ж яка: «Прийшло і на нашу вулицю свято».

(Далі буде).

ЗІМОВІ ЛАСУНИ.

Фото М. НОЖНОВА.

VI Спартакіада УРСР

ТЕПЕР ФІНАЛИ

4 січня в Донецьку іграми жіночих баскетбольних команд розпочалися фінальні старту VI Спартакіади України, присвяченої 30-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Збірні команди областей і міст мали вже на той день певні здобутки. Бо за умовами проведення Спартакіади до командного заліку відраховувалось 50 процентів очок, завоюваних колективами під час перших молодіжних республіканських ігор. Адже малося на меті звернути особливу увагу обспортокомітетів і керівників республіканських відомств на послідовне і поступове виховання гідної зміни провідних спортсменів — підкулашів про резерв повинно окупитися: за два роки, що минули від молодіжних ігор, більшість їх учасників спромоглися успішно виступати серед дорослих.

У першій групі команд перед початком спартакіадних поєдинків найбільший баланс очок в першій збірній міста Києва (1322,5), в другій групі лідирують спортсмени Миколаївської області (306). А в третій групі, де виступають кіровоградці, дві перші сходинки в команді Київської та Хмельницької областей (197,5 і 181,5). В наших земляків третій показник — 124,5.

Тепер — фінальні старту.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «На ваше прохання, хлоп'ята». (М). 10.15 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Розповіді про Кешку і його друзів». 2-а серія. (М). 11.30 — «Новорічні інтерв'ю». Музична програма. (М). 14.40 — Кольорове телебачення. Програма науково-популярних фільмів. (М). 15.25 — «Російська мова». (М). 16.10 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 16.40 — «Шахова школа». (М). 17.10 — «В ефірі — «Молодість». (М). 17.40 — Телевізійний багатосерійний мультфільм «Чарівник смарагдового міста». 6-а серія. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — «Загадки і відгадки». (М). 18.30 — «Ленінський університет мільйонів». (М). 19.00 — Телевізійний музичний фільм «Борис Мокроусов. Пісня». (М). 19.25 — «У світі бізнесу». Передача 4-а. (М). 19.55 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Пуччині». 4-а серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з фігурного катання. (К). 22.45 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «На ваше прохання, хлоп'ята». (М). 10.15 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Розповіді про Кешку і його друзів». 2-а серія. (М). 11.30 — «Новорічні інтерв'ю». Музична програма. (М). 16.00 — «В дні шкільних канікул». «Алібаба і розбіжники». Лялькова вистава. (Ворошилоград). 17.00 — «Республіканська фізико-математична школа». (К). 17.30 — «Народні таланти». (Запоріжжя). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — «Напрямок — висока якість». (Миколаїв). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — «Зустріч з піснями». Концерт. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Помилка резидента». 1-а серія. (К). 22.40 — Вечірні новини. (К).

П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Концертний зал телестудії «Орля». (М). 10.15 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Розповіді про Кешку і його друзів». 3-я серія. (М). 11.35 — Кольорове телебачення. «Рідні наспів». (М). 14.45 — Науково-популярний фільм. (М). 14.55 — Кольорове телебачення. «Герой нашого часу». «Белла». Художній фільм. (М). 16.40 — Кольорове телебачення. «Свято ялинки». (М). 17.40 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний мультфільм «Чарівник смарагдового міста». 9-а серія. (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. Мультфільм. (М). 18.25 — «Світ соціалізму». (М). 18.55 — Кольорове телебачення. «Народна творчість». Огляд. (М). 19.40 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний художній фільм «Пуччині». 5-а серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з фігурного катання. (К). 22.15 — Телевізійний музичний фільм «Мелодії кохання». (М). 23.25 — Кольо-

рове телебачення. Тираж «Спортлото». (М). 23.35 — Новини. (М). ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 — «Запрошуємо на пісню». Концерт. (Кіровоград). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — «В дні шкільних канікул». Літературний театр. «Свої вірші читають поети». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Концерт. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Помилка резидента». 2-а серія. (К). 22.40 — Вечірні новини. (К).

СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «АБВГ-дейка». (М). 10.00 — «Для вас, батьки!». (М). 10.30 —

«Розповіді про художників». (М). 11.00 — Концерт. (М). 11.30 — «Більше хороших творів». (М). 12.00 — «О. Коломійцев». «Одісея в 7 діях». Вистава. (Ворошилоград). 14.20 — «Здоров'я». (М). 14.50 — «Сторінки історії радянського кіно». «Юність Максима». Художній фільм. (М). 16.40 — «У світі тварин». (М). 17.40 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний мультфільм. «Чарівник смарагдового міста». 10-а серія. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Інтербачення. Чемпіонат СРСР з фігурного катання. (К). 19.15 — Кольорове телебачення. «Новорічний «Голубий вогник». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження новорічного «Голубого вогника». (М). По закінченні — новини. (М).

ПОГОДА

Вдень 9 січня по області та в місті Кіровограді передбачається хмарна з проясненнями погода, невеликий сніг. Вітер північний 10-14 метрів на секунду. Температура повітря 0-5, по місту 0-2 градусів морозу. 10-11 січня очікується хмарна з проясненнями погода, місцями невеликі опади. Вітер північно-західний, західний, 5-10 метрів на секунду. Температура повітря 10 січня вночі 5-10 градусів, 11 — 9-14, вдень 2-7 градусів морозу.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 08503.

Індекс 61 197.

Зам. № 13007.

Тираж 60 000.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

До відома слухачів університету комсомольських кореспондентів

Чергове заняття відбудеться у п'ятницю, 10 січня, о 15-й годині дня в приміщенні обкому комсомолу.

Олександрійське міське професійно-технічне училище № 5

оголошує НАБІР УЧНІВ

із числа осіб демобілізованих із лав Радянської армії на спеціальності: монтажників-мулярів; столярів будівельних. Строк навчання 10 місяців. Учнім виплачується стипендія в розмірі 75 карбованців на місяць. При уключенні є гуртожиток, їдальня з триразовим харчуванням.

Початок занять в міру комплектування навчальних груп.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, довідку з місця проживання, 4 фотокартки розміром 3x4 см, характеристику, свідоцтво про освіту, паспорт і військовий квиток (пред'являється особисто).

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, селище Димитрово, вул. Трудове, 23. ДИРЕКЦІЯ.